

[Kaj Poulsen]

Hvis beboerne i bebyggelsen alene skulle finansiere det meget omfattende reparationsarbejde under traditionelle finansieringsvilkår, ville huslejen stige betydeligt. Den værste konsekvens kunne blive, at beboerne ville blive nødsaget til at fraflytte bebyggelsen, hvilket så igen kunne være med til at skabe problemer for boligafdelingerne derude, således at de kunne blive nødlidende.

Den ordning, som boligministeren foreslår, går ud på, at reparationsarbejdet finansieres på samme måde, som man finansierer nybyggeri inden for den almennyttige boligsektor, dog undtaget det 3 pct.s indskud, som beboerne betaler; for at kompensere for det hæver man realkreditlånemulighederne fra 74 pct. til 77 pct. Det betyder, at der er mulighed for at holde huslejestigningerne på et for beboerne overkommeligt niveau, både i Albertslund og i andre bebyggelser, hvis problemer af denne art skulle opstå.

Boligministeren siger i fremsættelsestalen, at man vil forsøge med forskellige tagkonstruktioner. Det er mit håb, at ministeren vil være åben over for forskellige konstruktionsmuligheder, så man finder den rigtige løsning på problemet både teknisk, økonomisk og byplanmæssigt.

Afslutningsvis skal jeg udtrykke håbet om, at vi med denne lovændring kan komme samtlige bygningsmæssige skavanker, som i væsentligt omfang har direkte eller indirekte sammenhæng med tagskaderne, til livs i gårdhavehusene i Albertslund, og samtidig udtrykke tilfredshed med, at lovforslaget er udformet som et generelt forslag i den forstand, at loven, hvis der skulle opstå betydelige bygningskader i andre bebyggelser, er et instrument, der kan bruges til at afhjælpe og klare disse problemer.

Jeg skal på socialdemokratiets vegne varmt anbefale forslaget og håbe på en meget hurtig udvalgsbehandling.

Thorndahl (FP):

Dette lovforslag drejer sig jo i realiteten alene om kæderækkehusene i Albertslund. Det fremgår også tydeligt af bemærkningerne, hvor boligministeren derom siger: »Der har imidlertid ikke hidtil for boligministeriet været forelagt andre tilfælde af bygningskader af tilsvarende omfang.«

Det har været interessant at iagttage den flakkende og usikre kurs, boligministeriet og boligministeren har fulgt i denne sag, inden man endte med at komme med dette besynderlige Albertslundlovsforslag.

Det bør, indledningsvis fastslås, at ejeren af disse ca. 2.100 kæderækkehuse er et almennyttigt boligselskab, og at lejerne er disse huses beboere. Lejerne har naturligvis skrevet kontrakt med ejeren under forudsætning af, at husene var fuldt funktionsduelige, ligesom huslejen naturligvis har været afstemt herefter. Ejeren af de 2.100 huse har, i og med at udbedringen af disse bygningskader ikke kan afholdes af erstatnings- eller forsikringsbeløb, formentlig ved forsømmelighed pådraget sig ansvaret, og det almennyttige boligbyggeri må som ejer løbe samme risiko som andre ejere; det hører simpelt hen sammen med ejendomsretten.

Men lad det være understreget, så det ikke kan misforstås: lejerne har været og er totalt sagesløse. Det er simpelt hen uanstændigt, at boligselskabet vil gennemføre betydelige huslejeforhøjelser som følge af omkostninger til udbedring af skader, som set fra lejernes side alene kan være ejerens, boligselskabets, ansvar.

Men ikke nok med det: lejerne har gennem lang tid måttet finde sig i helt utilfredsstillende boligvilkår på grund af fejl i boligselskabets ejendomme og har i forhold til den faktiske boligkvalitet betalt en alt for høj husleje, som boligselskabet egentlig burde tilbagebetale lejerne.

Fremskridtspartiet ville se meget velvilligt på et forslag om, at boligselskaberne blev forpligtet til at tilbagebetale lejerne den andel af den indbetalte husleje, der svarer til den boligforringelse, som bygningskaderne rent faktisk har repræsenteret.

Det er en klar konsekvens af lejerforholdet, at lejerne ikke skal medvirke til at betale for udbedringer, der ud over den almindelige vedligeholdelse skal sikre, at boligernes forudsatte kvalitet og funktionskrav kan opfyldes. Fremskridtspartiet skal derfor meget skarpt afvise regeringens efter vor opfattelse kluntede forsøg på for smed at rette bager i denne sag og i realiteten gennemtvinge, at lejerne skal bære ejerens byrder.

For private virksomheder og ejendomskomplekser gælder jo, at den almindelige risiko, der hører med til at eje noget, kan